BANA GÖRE

Yazan: Hasan Öztürk - 9 Şubat 2010

Büyük şehrin hengâmesinden oldum olası pek hoşlanmam. Lâkin arada bir İstanbul seyahati yapmadan da duramam. 2-3 günlüğüne de olsa kimselere haber vermeden İstanbul'da alırım soluğu….

Sabahın ilk ışıkları ile birlikte kendimi Kadıköy rıhtımında buluyorum. Oldum olası bir başka huzur buluyorum bu mekânda…Nedenini kendimde bilemiyorum. Fakat bir başka seviyorum Kadıköyü… Kendimden insanları bulmak zor olmuyor buralarda benim için..

Memleketten uzak sürgün misali yapayalnız bir şekilde çay bahçesinde çayımı yudumluyor, bana eşlik eden martılara da simit parçalarından ikram ediyordum..

Vapurların kalkışta çıkardığı gürültü ve bir de martıların çıkardığı ses bir çok kimseyi rahatsız edebilir..

İlginçtir, sırf bu sesleri duymak için Kadıköy'e demir attığım günler olmuştur.. "Şair ve yazar takımının üs olarak İstanbul'u seçmelerine şaşmamak gerekir" diyorum kendi kendime….

Bu kültür başkentini yaşanılmaz ve çekilmez hale bizler getiriyoruz….

Buraya geldiğimden arkadaşlarımın haberi olsun istemiyordum. Zaman kısıtlı olduğu için kimselere uğramayı da aklımdan geçirmiyordum.

Hatta Adnan'a, bizim Sebati'ye, Çamlıcadaki Bilal Enişteye, Eyüp'e, Mustafa Temiz'e söz verdiğim halde uğrayacak fırsatım olmayacaktı..

Ankara dönüşünde, Taşova'lı yolu gözleyen ve Kırıkkale'de bulunan Kenan Akça hocamı bile es geçecektim….

Bu arada Kadıköy'ün dar sokaklarında otelimi ararken "Hasan ne arıyorsun ? " diye tanıdık bir ses duyunca sesin geldiği yöne doğru baktım. Sesin sahibi can dostum çocukluk arkadaşım Adnan Yıldırım'dı. Dünya ne kadarda küçükmüş. Adnan'a yakalanmıştım. Hemen bir mazeret uydurdum..Uğrayacak zamanımın olmadığından bahsettim ve ikna ettim kendisini… O da eşiyle birlikte Fener-Nilüfer voleybol maçına geldiğini söyledi. Birde Kadıköy hatırası olarak birlikte resim çekindik. Sanırım, İsa'ya beni İstanbul'da nasıl yakaladığını ispat etmek istiyordu.

Ordan ayrılıp, akşam Ankara trenine bir bilet aldım. Sabahın ilk ışıklarıyla başkentteydim artık. Hemen Sıhhıye deki eski okulumun yanında bulunan Anadolu Simit Sarayında kahvaltımı yapıp, Tekel çadırlarını ziyaret için yola koyuldum.

Yağmur kovadan(!) boşalırcasına yağıyor, adetâ yollarda küçük selcikler oluşturuyordu…Yağmur yağmasına tamam, fakat bu kadarına da pes doğrusu..

Birçok ile ait çadırları geçip, güçte olsa Taşova Tekel Çalışanlarının çadırına ulaşabilmiştim.

Çadırın girişinde Ömer Alpat ile Bekir Eskici karşıladı beni. İçerde solgun yüz ve yorgun yürekli hemşerilerim bir sobanın etrafına üşüşmüşler ısınma derdindeler..

Sıkıntıları yüzlerinden belli olan hemşerilerimin bir kısmı yere serili yataklarda uyumaya çalışıyorlar…Uyumak ne mümkün. Yağan yağmurların oluşturduğu küçük selcikler çadırı kaplıyor ve yataklar alelacele ıslanmasın diye toplanıyordu.

Bu arada Ömer kardeşim bana bir ziyaret defteri uzattı ve bende onların mücadelesi ile ilgili görüşlerimi bu deftere yazıp imzaladım.. "Allah kimseyi ekmeğinden yoksun bırakmasın " dedim.

Gördüğüm kadarıyla TEKEL ÇALIŞANLARI; başlarına gelen bu olaydan sonra çok büyük dersler çıkarmışlar. Onların zaten tek isteği özlük haklarının korunarak, diğer kurumlara geçişlerinin sağlanması…

İşci ve memurların yani çalışanların geçmişteki kazanımlarının çoğunu elinden alan iktidarlar; İnsanlarımızın çalışma hayatını zehir etmekle kalmayıp, gelecek endişesi taşımalarına vesile olmuşlardır…

Bir örnek verecek olursak: 70 li yıllarda aldığı maaş ile ek ders ücretleri birbirine yakın olan öğretmenlerin durumunu şöyle bir gözümüzün önüne getirirsek, kayıpların nerde nereye geldiğini çok daha iyi idrak edebiliriz…

Sözleşmeli öğretmen, mevsimlik işci, 4-C liler……Son zamanlarda çalışma hayatında sıkça duyduğumuz kavramlar..

Ülkemizde bir işi yapabilmek için işin ehli olmanız o kadar da önemli değil..Önemli olan iş görülsün. Yapılan işin kaliteli olup-olmamasına ise pekte aldıran yok. Eğitimin ne denli önem taşıdığını burda uzun uzun anlatmak yersiz sanırım..

"Kadro isteme, kadrolu olmada ne olursan ol" zihniyeti çalışanları hangi sonuçlarla karşılaştıracak zamanla göreceğiz…..

Bu yeni iş kavramlarını hayatımıza enjekte eden ve çalışanların hayat standardının düşmesine yol açan politikaların baş mimarı sizce kim olabilir…?

Bana göre; bu işin sorumluları başta şimdiki hükümet olmak üzere, popilist politikalarla bizi yoksulluğa mahkum eden ve yıllarca ABD-AB VE IMF nin direktifleri ile ülkemizi yönetmeye çalışan iktidarlardır….

Yorum Ekle

Hasan Öztürk

X